

generede det ham at tænke paa. Dengang han i hendes Brev læste om, hvordan hun paa sin Hjemrejse fra Breslau var bleven fornærmet af et Par Herrer, havde han, — trods den Overlegenhed, hvormed hun selv fortalte derom — følt sig højst pinligt berørt deraf.

At et Brud vilde krænke og smerte Jakobe dybt, forstod han godt. Men han kunde ikke have nogen Forpligtelse til at lægge sit Liv øde for en enkelt Ubesindigheds Skyld. Desuden — her stod dog virkeligt mere paa Spil end nogle Kvindetaarer! Med en Livsopgave som hans havde man slet ikke Lov til at give Afkald paa den Spore, det altid var for en Mand at føle sin Magt over Mennesker og frem for alt over Kvinder. Han agtede overhovedet ikke at lade sig binde mere. Det havde hidtil netop været hans Fejl, at han ikke frygtløst nok havde udnyttet sin Naturs Kraftkilder. Derfor var han ikke kommen videre paa sin Eventyrsejls, end han var.

Men nu skulde Sejlene tiltops! Fra Ivan havde han netop modtaget et nyt Ekspresbrev med indtrængende Opfordring til at komme hjem for personlig at deltage i Forhandlingerne om hans Projekt. Han havde som sædvanlig ladet Brevet ligge ubesvaret nogle Dage. Nu meldte han telegrafisk sin Hjemkomst. Forjættelsen i Nannys Øjne drog ham. Og desuden indsaae han, at Tiden til Handling nu var kommen.

Forinden vilde han, saa skaansomt som muligt, forberede Jakobe paa det uundgaaelige Brud. Han vilde søge at faa hende til at forstaa, at som hans Natur nu engang var, vilde det ogsaa for hende være bedst, at deres Forbindelse i Tide hævedes.

Det vilde slet ikke være saa let heller for ham at sige dette Farvel. Han skyldte hende uendelig meget; men sin Frihed kunde han ikke ofre hende, sin Fremtid vilde han ikke sætte paa Spil. Han maatte nu vise, at han ikke havde siddet forgæves ved Cæsarernes Fødder, men lært at gaa Mandsviljens lige Vej over Tvivlraadighedens plumrede Rubicon med et trøstigt: *Jacta est alea!*